

ἐπαρνήσεως. Αὕτη εἶναι ἡ τελευταία αὕτη κατάστασις μου, ὡ ἀναγνώστα! Τολμῶ δὲ νὰ ἐλπίσω ὅτι θέλεις μὲ συμπαθήσει διὰ τὸ σκάνδαλον τὸ ὁποῖον σ' ἐπροξένησεν ἰσως ἡ πιστὴ διήγησις τῶν παραφορῶν μου, καὶ πιστεύω ὅτι αἱ καταστροφαὶ τοῦ χαρτοπαιγνίου παρέχουσι διὰ τῶν δυστυχημάτων μου ἓν παράδειγμα ἐκπληκτικόν, ἀρκοῦν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀνάγκης τοῦ φεύγειν τὰ χαρτοφορεῖα ὡς μεγίστους ἐχθροὺς τῆς ἡσυχίας, τῆς ὑπολήψεως, τῆς τιμῆς καὶ τῆς ζωῆς.

ΤΕΛΟΣ.

ΤΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ.

Υπὸ Α. Λεσσύφ.

(Συνέχεια ὄρα φυλ.).

Οὐδὲν κίνημα ἔκαμνεν ὁ ἀσθενής. Ἀναίσθητος εἰς τὰ περὶ αὐτὸν, ἐφαινετο ὅτι διὰ παντός ἔχασε τὸ τῆς χαρᾶς ἢ θλίψεως αἶσθημα. Τὸν εἶδα θετόμενον ἐπὶ τῆς παρθενηκῆς κλίνης, πρέπει νὰ τὸ εἶπω πρὸς ἑαυτὸν μου, ἄνευ θυμοῦ, διότι τὸ πελιδνὸν μέτωπον συνεχέτο μὲ τὴν ἀψυχον λευκότητα τοῦ ὤτους, ἐφ' οὗ ἐπὶ νεπαύετο ἡ κεφαλὴ του.

Ὁ ἰατρός ἐστρεψε πρὸς ἡμᾶς.

« Τίς δύναται, εἶπε, νὰ μὲ δανείσῃ μίαν φιάλην ὕδους. »

Εἶχον εὐτυχῶς ἐπ' ἐμοὶ δωκάλιόν τι Ἀγγλικοῦ ὄξους, τὸ ἐπρόσφερα, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρω πῶς δὲν διάφευγεν ἀπὸ τοῦς τρέμενους δακτύλους μου, ἐπειδὴ διὰ νὰ τὸ λάβῃ . . . χεῖρ καὶ τοῦ ἐπικρόκου λεπτορυστέρα, ἤγγισε τὴν ἐδικήν μου, καὶ ἄνευσις, Φλαβία, ὅτι ἦτον ἡ τῆς Σουλβίας.

Εἶμαι, βλέπω, ἐκ τῶν πιστευόντων τὸν μαγνητισμὸν, τὴν τῶν διαφορῶν ὄντων συμπάθειαν, τὴν ἐπιβρόχην, ἣν διάφορα ἀσκοῦν ἐφ' ἡμῶν, διὰ τῆς φωνῆς, τοῦ βλέμματος, τῆς ἀφῆς . . .

Δεκαετία ἀπέρας μετὰ τὰ ἱδανικά ταῦτα συμβάντα, καὶ ἀκόμη μοὶ φαίνεται νὰ αἰσθάνωμαι τὴν ὑγρασίαν τῆς χειρὸς τῆς ἀνατρεψάσης ἔκτοτε τὴν ἡσυχίαν μου.

Ἡ Σουλβία δὲν ἐπαρτήρησε τίποτε, μήτε τὴν σύγχισίν μου, μήτε τὸν θόρυβόν μου, ἀλλ' ὀλολύζουσα ἐγενάτισε πρὸ τῆς κλίνης τοῦ Ἀλαρίκου. Ἡ δύναμις τοῦ ἀμμωνικοῦ διεσκέδασε τὴν ληθαργίαν· ἐπανελάβε τὴν χρῆσιν τῶν δυνάμεών του, καὶ ὅταν ἀφῆραμεν τὸ δωμάτιον, ἐσυλλογιζέτο μὲ ἀταραξίαν τὴν ὁδὸν τῆς ἀσθενείας του.

Ἐπέστρεψα εἰς τὸ οἶκμά μου, ἔχων ἐν μέρει μαζί μου τὴν πρὸ πολλοῦ ἀπωλεσθεῖσαν εὐθυμίαν. Ἦμην εὐτυχῆς διότι ἠδυνήθην νὰ γίνω χρήσιμος εἰς τὸν ἀγαπώμενον ὑπ' ἐκείνης, καὶ ἤρχισα ἐκ βάθρου καρδίας νὰ ἐλβερινολογῶ τὸ ἀθῶον τοῦτο παιδίον, τὸ ἡσύχως ἀποθνήσκον, κρατεῖν συνάμα τὴν ῥάδα τῶν ἱατρικῶν γνώσεων, δι' ὧν διελογιζέτο τὴν σύντομον ὁδὸν τοῦ θάφου, ἣν διὰ τελευταίαν φορὰν διέτρεχε. Ἐπειτα ἔφερον τὰ χεῖλη μου εὐσεβάτως εἰς τὴν ἀποδοθεῖσάν μοι φιάλην, ἥτις ὑπῆρξεν αἰτία μετὰξυ Σουλβίας καὶ ἐμοῦ τῆς πρώτης ἀθώως ἐπαφῆς.

Τὴν ἀκόλουθον δευτέραν, Φλαβία, ὁ δόκτωρ ἀνῆγγελε τῷ Ἀλαρίκῳ, ὅτι ταξιδιόν τι περὶ τὴν Ἰταλίαν ἦτο τὸ μόνον δυνατόν εἰς τὴν ἀσθένειάν του φάρμακον.

« Πήγαινε, τοῦ εἶπε, ζήτησε ἀπὸ τὸν ἐλεήμονα θεὸν τὴν βοήθειαν, ἣν ἡ ἀνθρωπότης στερεῖται, ἐλπίζω ἀκόμη, ἂν καὶ ἐναντίον τῆς πεποιθήσεώς σου, ὅτι ὅλῃ πλησιάζει τὸ τέλος σου, ὅτι θὰ εὕρῃς ὀπισθεν τῶν ὁρέων, εἰς τὴν Ἰταλίαν, χώραν τοῦ Ἡλίου καὶ τῶν ὠραιῶν τεχνῶν, δύναμιν ἀναγεννητήριον, ἀγνωστον εἰς τὰ ψυχρὰ καὶ ὀμιχλωδῆ κλίματά μας. Παράβλεψον τὴν τελευταίαν ταύτην περίπτωσιν τοῦ ἀποχωρισμοῦ, ἐγκατάλειψον, δηλαδὴ, εὐχαρίστως τοὺς ἀγαπῶντάς σε ἐπὶ τῆς γῆς, εἰς τὴν τόσον ἐγκαρδίως ἐπιβλέπουν ἐπὶ τῆς τύχης σου. »

Ἐδῶ, Φλαβία, σοὶ χρεωστῶ γενικὴν ἐξομολόγησιν, ὁφαίλω νὰ θέσω ἐμπροσθεν σου ἀκάλυπτον τὸ πνεῦμά μου· κατηγόρησον, ἂν θέλῃς, τὴν ἀσθένειαν τοῦ ὁργανισμοῦ μου, ἀναγνώρισον εἰς τὰς πράξεις μου καρδίαν ἐξηρημένην ὑπονοίας σκεπτικῆς ψυχῆς. Μάθε λοιπὸν ὅτι ὁκτῷ ἡμέρας, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν ὁποίων ὁ Ἀλαρίκος ἔμενε παρὰ τῇ οἰκίᾳ τῆς παρθένου, δὲν ἄρῃσα, ἀόρατος κατάσκοπος, οὐτε μίαν στιγμὴν τὴν θέαν τῶν δύο ἐραστῶν. Ἡ ζήλια μου, ἡ ἀπωλεσθεῖσα εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀψύχου τούτου σώματος, ἐφαινετο ὅτι ἐπανῆλθε μὲ δυνάμεις ἐραστοῦ περιφρονηθέντος· ἰστάμην, κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἐκτεταμένων ὥρῶν τῆς ἀτελευτήτου ἐβδομάδος μὲ τοὺς ὀρθαλμοὺς προσηλωμένους εἰς τὴν αἰθουσάν των, καὶ ἀνιμφοβόλως ὁ θεὸς τὸ ἠθέλησε, διὰ νὰ γίνωμαι μάρτυς σεμνοῦ καὶ ἀθώου ἔρωτος, καὶ τοιοιουτρόπως νὰ δίδω παραδείγματα εἰς τὴν ἀρετὴν μου. Κατὰ τὰς ὁκτὶς ἡμέρας ἡ Σουλβία ἔμενε εἰς τι ἀνάκλιτρον πλησίον τῆς ἐστίας, καὶ προσεκτικῇ ἐπαγρηγορούσα, ἀλλὰ φέρουσα εἰς τὸν ἀτυχῆ, μᾶλλον μητρὸς ἢ ἐρωμένης μερίμνας. Μίαν καὶ μόνον φορὰν εἰς ἀνώτατον βαθμὸν θλίψεως, ὁ νέος σπουδαστὴς τὴν ἔκραξε παρὰ τὸ σῆνηθες. Καὶ τὴν φορὰν ταύτην, διὰ ν' ἀποκοιμήσῃ τὰς θλίψεις, ἡ σύντροφός του ἔθεσε τὰ κορὰλλινα χεῖλη ἐπὶ τοῦ στόματός του· ἀλλὰ μοὶ ἐφάνη ὅτι οὐδὲν ἀκόλαστον ἀνεμίχθη εἰς τὸ θώπευμά του, καὶ ὁ φύλαξ ἀγγελοῦ τοῦ πάσχοντος ὤρῃσε τὴν μίαν τῶν περυγῶν του μετὰξυ τῶν δύο ἀναπνοῶν, ὅπως διαφυλάξῃ τὴν εἰλικρινῇ ταύτην ἀρέθειαν ἀπὸ τὰ πάθη τοῦ σώματος καὶ τοὺς κινδύνους τῆς ψυχῆς.

Ἀντικειμένως εἰς τὴν συνῆθ ὁδὸν τῶν φαινομένων, ἄνευ χαρακτηρισμῶν τὴν φθίσιν εἰς τὸν τελευταῖον βαθμὸν τῆς, αἱ νύκται τοῦ Ἀλαρίκου ἦσαν πλήρεις ἀγωνίας εἰς τρόπον ὥστε ἡ νεῆνις μόλις στιγμὴν ὑπνοῦ ἔδουνατο νὰ ὑποκλέψῃ. Οἱ συχνοὶ παραλογισμοὶ τοῦ ἐφαινοντο νὰ σκοτιζοῦν τὴν διάνοιάν του ἀκαταπαύστως διὰ τὴν αὐτὴν ἰδέαν, ἡ δὲ καλὴ Σουλβία ὑπέεραν ὅσον ἡμπορεῖ νὰ φαντασθῇ τις ὅπως ἡσυχάζῃ τὸν ἀσθενῆ. Τὸ ἐπικρατοῦν εἰς τοὺς μονολόγους τούτους αἰσθημα. ποτὲ μὲν σοβαρὸν καὶ λογικόν, ποτὲ δὲ παρεκτρεπόμενον, ἦτον ἡ ζήλια. Ἐτραμε ἀναλογιζόμενος τὸν θάνατον μὲ μόνον τὸν λόγον ὅτι ἠδύνατό τις νὰ καθέξῃ τὴν κενὴν θέσιν, ἣν ἄφινε.

Κατὰ τὴν τελευταίαν νύκτα ἤκουσα τὸν ἐρατὴς διάλογον, οὕτινος οὕτε λέξιν ἔχασα, καὶ ὁ ὁποῖος βαθύτατα εἰς τὸ μνημονικόν μου ἐνεχαράχθη.

« Σουλβία, εἶπεν, ἀναχωρῶ αὐρίον διὰ τὴν Ῥώμην, δὲ νὰ μὴν λυποῦμαι τέλος . . . διὰ νὰ μὴ μέμνημαι

τὴν ζωὴν, τὸ κοινὸν τοῦτο ὄνρον τοῦ Πλάστου, ἀλλὰ προαισθάνομαι ὅτι δὲν θὰ ἐπιστρέψω πλέον. — Δίωξε, φίλε μου, ἐπανάλαβεν ἡπιως ἢ νεῶνις, τὰς ἀπαισίους ταύτας ιδέας, ἡ ἰσχὺς τοῦ Θεοῦ εἶναι μεγίστη, καὶ θὰ ἀκούσῃ τὰς προσευχάς μου, ὅς καθ' ἑκάστην θὰ κάμω. — Μὴ τὸν παρακαλῆς εἰς ἐνίσχυσιν ἀδυνάτου πράγματος, τὸ τέρμα τῆς ὑπάρξεώς μας εἶναι γεγραμμένον ἐν τῷ οὐρανῷ, τὰ δάκρυα γυναικὸς δὲν θὰ δυνήθουν νὰ σταματήσουν τὴν χρομένην κλεψύδραν.

Ἡ νέα ἐφάνη ὅτι ἤθελε νὰ ἐναντιωθῇ εἰς τὴν δεισιδαιμονίαν τοῦ φίλου της, ἀλλ' ἐκρατήθη, φοβούμενη ἀνμφιβολῶς μὴ εἴη περισσώτερον τὸν λυπητή.

« Ἀγαπητὲ φίλε, τοῦ εἶπεν, ἤξεύρεις πῶς σὺ ἐδωσα τὴν ὑπαρξίν μου » συνεχίζαμεν ἀγαπημένοι, ἡ πίστις σου ἦτο πίστις μου, ἡ λατρεία σου λατρεία μου ἐπειθῇ, καὶ οἱ πράξεις σου, ὡς καὶ σὺ ὁ ἴδιος, ἦσαν ἡθικαὶ καὶ γενναῖαι. Καὶ ὁ θάνατος, ἂν ἐπέλθῃ, δὲν θὰ ἐξολοθρεύσῃ τὴν ἐκ τοῦ ἔρωτος προσενηθείσαν ἀγάπην. — Δοιπὸν ! Σουλβία ἀφῆσέ με νὰ ὑποσέτω, καὶ ἂν θέλῃς καὶ σὺ πίστευς, ὅτι ὁ Θεὸς θὰ μὲ συγχωρήσῃ νὰ ἐπιστρέψω ἐπὶ τῆς γῆς ἐν μορφῇ ἀγνῶ πνεύματος, διὰ νὰ δυνήθω νὰ πληροφωρηθῶ ἰδίως ὁμιμασιν, ἀνικητὸς τις νέος δὲν ἐξαλειψῇ τὴν ἐνθύμησιν τοῦ μὴ ὑπάρχοντος πλέον. — Ἀλάριχε, ἐψύθυρσεν αἰσθηματικῶς ἡ νέα, σὲ ὑπόσχομαι καὶ σὲ ὀρκίζομαι ὅτι οὐδεὶς μετὰ σὲ δὲν θὰ καταλάβῃ τὴν καρδίαν μου· δὲν θὰ γίνω μῆτε ἐρωμένη, μῆτε σύζυγος οὐδενός, θὰ εὐχομαι μόνον ὥστε τὸ φάσμα σου ὑπὸ οἰανδήποτε μορφῇ περιβεβλημένον νὰ δύναται νὰ ἐπιβλέπῃ ἐπ' ἐμοὶ καὶ νὰ μὲ καθοδηγῇ. — Εὐχαριστῶ, Σουλβία, εὐχαριστῶ » σὲ πιστεύω καὶ ἀναχωρῶ ἡσυχος· ἐνθυμοῦ τὸν ὅρκον σου καὶ φύλαττέ τον μέχρι τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν αἰωνίως θὰ ἐνωθῶμεν. »

Ἐδῶ ὁ διάλογος ἔπαυσεν, ἔπειτα εἶδα τὰς χεῖράς των νὰ ἐνώνωνται ὡς νὰ δώσωσι περισσώτεραν ἰσχύν εἰς τὴν αἰσθηματικὴν ταύτην συνήκην, ἔπειτα δὲν εἶδα τίποτε, τίποτε, διότι ὡς παράφορος καὶ ἀπελπισμένος ἐρρίφην εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης μου.

Ποία ἐλπίς πλέον μοὶ ἔμενεν; Οὐδεμία. Ἀπὸ ἅ κραν περιέργειαν ζήλου, ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὁ πρὸ ὀλίγου μὲν κάτοχος ζωῆς, ἐφαίνετο ὅτι ἤθελε νὰ ῥίψῃ τὸ ἐντάριόν του καὶ ἐφ' ἐνὸς ἀρτιγεννητοῦ τέκνου, ἐστεμμένου μὲ τὰ ῥόδα τῆς λειποθυμώσεως νεότητός του, ἥτις θὰ βαδίσῃ ποτὲ εἰς τὰς ἀτραπούς τοῦ κόσμου, μελαγχολοῦσα ὁμως καὶ μακρομυμένη. Καὶ διὰ νὰ θάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον δὲν ἠρέετο νὰ καλλιεργῇ τὴν βαθεῖαν ταύτην ἀγαθότητα, τὴν κοιμωμένην εἰς τὴν καρδίαν τῆς γυναικὸς, ὡς τὸ μέλι εἰς τὰς κάλυκας τῶν ἀνθέων, ἀλλ' ἐδῶ ἐπρόθεσε τὸν τρόμον καὶ τὴν δεισιδαιμονίαν . . . , διὰ τῆς αὐθαρεσίας καὶ βαρβαρότητος.

Δύο μῆνας ἀπέρσα ἐκτός τοῦ ἀνωγαίου μου ἀνεμίσχην μὲ τὸ στρεβιλίζον κληθὸς τῶν συνομηλικῶν μου μαθητῶν, ζητῶν νὰ θεραπεύσω τὸ ἀσθενοῦν πνεῦμά μου εἰς τὴν περιχαρῇ φιλοσοφίαν ἐκεῖνων· ἐσύχναζα εἰς τοὺς χοροὺς, ἐμονομάχουν, καὶ βλέπεις Φλαβία ἕως ποῦ δύναται ἡ ἀπελπισία νὰ ὠθήσῃ τὸν ἄνθρωπον. Ἀλλ' ἀλλοίμονον ! μῆτε ὁ σφριγῶν τετράχορος, μῆτε τὰ μαθήματα τοῦ Γρεσιέρου, μῆτε ἄλλο τί δὲν ἐδυνήθησαν νὰ διώσουν ἐκ τῆς φαντασίας μου τὴν εἰκόνα τῆς Σουλβίας, διότι μετὰ δέηνον ματαίαν ἀπόπειραν, ἐπέστρεψα καὶ πάλιν εἰς τὸ ἀνωγαίον μου, καί τω· τω· μὲ περισσώτερον παρὰ ποτε πάθος.

Ἡ πρώτη μου φροντίς ἦτο νὰ χυθῶ εἰς τὸν προσφιλέ μου φεγγίτην, καὶ νὰ ῥίψω τὸ βλέμμα μου εἰς τὴν μικρὰν ἐκείνην αἵθουσαν, ἥτις, δι' ἐμὲ μόνον, ἦτο ὁ κόσμος ἅπας. Ἀλλοίμονον ! τὸ πᾶν εἶχεν ἀλλάξει· αἱ μὲ τὰ λάμποντα χρώματα ἐσθῆτες εἶχον χαθῇ· ὁ κόσμος κεκρύφαλος μὲ τὰς ὑπαινίθους ταινίας, ὁ τιθέμενος ἄλλοτε εὐαρέσκως ἐπὶ τῆς σφαίρας τοῦ ὠρολογίου, εἶχεν ἀφῆσει τὴν συνήθη του θέσιν, τὰ μικρὰ φυτὰ, αἵτινα ἐπιμελὴς χεὶρ διατηρεῖ εἰς τὸν κρεμαστὸν κήπον· εἶχον χαθῇ ἀπὸ τὰ κατεψυγμένα τῆς χιόνος φιλήματα· κατηφῆς σιωπῇ ἐδασίλευεν εἰς τὸν ἄλλοτε περιχαρῇ τοῦτον τόπον· ταῦτα πάντα ἐδήλουν ὅτι μεγάλη καταστροφή εἶχεν ἐπιπέσει κατὰ τῆς κυρίας τοῦ λυπηροῦ τούτου οἰκήματος.

Ἐφ' ἐνὸς ἀνακλίντρου παρετήρησα μελανὴν ἐσθῆτα, μακρότερον κοκρύφαλον χήρας, καὶ ἀντικρὺ κατόπτρου μετασχηματισθέντος, μέγαν σταυρὸν ἐξ ἐβάνου, οἷνις ἡ ἀπλότης· παρυσίαζε τὰς θλίψεις τοῦ μαρτυρήσαντος Θεοῦ.

Τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης ἦσαν ἀνεσυρμένα, ἀλλ' οὐδὲν κίνημα ἐκυμάτιζε τὰς πτυχάς των, οὐδὲν φύσημα ἐτάραττεν τοὺς χρυσούς· τί λοιπὸν συνέβη κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου; Τὸ ἠγνόουν, ἐφλογμὴν νὰ τὸ μάθω καὶ ἐν τούτοις ἔτρεμον νὰ τὸ γνωρίσω.

Πάραυτα ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ ἡ οἰκονόμος εἰσῆλθεν. Ἦτο δὲ αὕτη γραῖα τις ἐξηκονετίτις, ἡ ἴδια περὶ τῆς ἐποίας καὶ ἄλλοτε σὲ ὠμίλησα, Φλαβία, ἥτις, διὰ νὰ κολακεύσῃ τὴν ζηλίαν τοῦ νέου σπευδαστοῦ τῆς ἱατρικῆς, ἐπεφορτίσθη καὶ τὰς ἐξω ὑποθέσεις διὰ νὰ ἀπαλλάτῃ οὕτω τὴν Σουλβίαν ἀπὸ τοῦ νὰ ἐξέρχεται τοῦ οἴκου της μόνη.

Ἡ καλὴ γυνὴ ἐναπέθεσε τὸ φῶς της ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔπειτα προχωρήσασα πρὸς τὴν κλίνην, ἐσურεν ἡσυχῶς τὰ παραπετάσματα· τότε ἐπανείδον τὴν Φλαβίαν, ὠχρὰν, ἐξηρανθεῖσαν ἐκ τῆς ὠδύνης, εἶδα ἐκείνην ἥστινος τὸ ἰνδαλμα ὡς φαρμακωμένον ἑλὸς διεπέρα ἀκαταπαύστως τὴν καρδίαν μου. Τὸ θελκτικὸν πρόσωπόν της εἶχε χάσει ὅλην τὴν ζωηρότητα, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐρυθρότατοι ἐκ τῶν δακρύων, ὁ δὲ βραχίον ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς κλινισκέλης, ἐφαίνετο μᾶλλον ἀριστούργημα ἐκ κηροῦ ἢ ἐμψυχωμένον μάρμαρον.

« Κυρία εἶπεν ἡ γραῖα, ἔχετε ἀνάγκην τινά;

Ἡ Σουλβία ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς.

« Σὺ εἶσαι Μαθουρίνη; εἶπε. — Μάλιστα κυρία. Τί θέλετε νὰ κάμω; — Τὴν φωτίαν; εἶπε μετ' ἐκπλήξεως ἡ Σουλβία, τὴν φωτίαν ! ἱππομελοῦ τὴν φωτίαν ! ἠγόρασα τὰ καλλίτερα ξύλα, τὸν σκληρότερον φηγόν· ὅς εἶναι μεγάλη ἡ φωτία, ὅς σπινθηροβολῇ ἡ ἑστία, διότι, βλέπεις, εἶναι ἐκεῖ . . . ἐκεῖνος . . . ἐκεῖ !

— Ἀκόμη ἡ τρέλα τὴν κατακυριεύει, εἶπεν ἡ γραῖα· πτωχὸν πλάσμα, ὁ ἱατρὸς ἰσχυρίζεται· ὅτι τοῦτο εἶναι μανία, καὶ ἔπειτα ἡ τρέλα ἀπὸ τῆς μανίας δὲν ἀπέχει ἓνα βῆμα. Ὁ Θεὸς ὅς τὴν διαφυλάτῃ ἀπὸ τοιούτου δυστύχημα.

Ἡ Σουλβία ἐζήτησε νὰ ἐγερθῇ καὶ δρᾶν τοῦσα τὴν χεῖρα τῆς Μαθουρίνης :

« Ἡξεύρω τί συλλογίζεσαι, καὶ διατί δὲν τολμᾷς νὰ μὴ τὸ εἴπῃς· δὲν ἔχομεν χρήματα, ἡ ἀθλιότης εὐρίσκεται πρὸ τῶν θυρῶν μας, καὶ πρέπει νὰ εἰμεθα οἰκονόμοι. Δοιπὸν, Μαθουρίνη, φείδου τὸ ἱατρικὸν ὅπερ μοὶ κατασκευάζεις, τὸ φῶς ὅπερ μὲ φωτίζει, τὸν ζωμὸν ὅστις μὲ δίδει δύναμιν· ἂν ὅλως διόλου στε-

ἐντάμωσιν, καὶ ἐντὸς δλίγου, ἐπειδὴ, ἂν τις ἀνθοδέσμη ἐκ χόρτου κρύπτει τὸ μέρος ἐνθα ἀναπαύεται τὸ σῶμα τοῦ τόσον προσφιλοῦς σου ἄλλοτε, πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ἀδιάρθορον καὶ αἰώνιον θὰ ἐπανέλθῃ ὡς δύναμις χρυσία καὶ ἀγαθοεργὸς διὰ νὰ περιπλανᾷται εἰς τοὺς τόπους ὅπου θὰ εὐρίσκεισαι.

« Τὸ κονδύλιον διέφυγεν ἐκ τῶν δακτύλων μου . . . Ποῖον πρέπει ἀποθνήσκων νὰ συλλογιζώμαι; τὸν Θεόν; . . . ἐσέ; . . . Τὸν Θεόν, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸν ἰδῶ ἐν τῇ οὐρανίᾳ δόξῃ του, ἐνῷ ἐσέ, Σουλβία, ἀγάπη μου, θὰ . . . Ἡ ἐπιστολὴ ὡς ὑπερέργαρον ἔφερε τὰς ἐξῆς σειράς.

« Σήμερον τὴν 17 Νοεμβρίου, ἐπὶ τῇ παρακλήσει τοῦ ἀποθνήσκοντος συμπατριώτου μου, τελειόνω τὴν ἐπιστολήν του. Ὁ Κ. Ἀλάρικος Δεβίλλιος ἐτελεύτησε τὴν πρωίαν ταύτην περὶ τὰς δέκα καὶ ἡμίσειαν. Πρὶν ἐκπνεύσῃ μὲ παρήγγειλε δύο πράγματα· πρῶτον, νὰ φροντίσω πρὶν τῆς ἀναχωρήσεώς μου περὶ παντὸς ἀναγκαίου ὅπως γίνη ἡ κηδεύα ἀναλόγως τῆς θέσεώς του· δεύτερον, νὰ ῥίψω εἰς τὸ ταχυδρομεῖον τὴν ἐπιστολήν ταύτην, ἀφοῦ ὅμως τὴν ἀποτελειώσω. »

« Ἄν ὥραί τις αἱ; διήλθον μετ' αὐτοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦ συμπατριώτου εἰς ξενοδοχεῖον τι τῆς Ἰταλίας ἀρχοῦν διὰ νὰ ἐκτιμῇ τις τὰς εὐγενεστέρους ιδιότητας ἐνὸς ἀνθρώπου, ὁρεῖλω νὰ ὁμολογήσω ὅτι καταγοητεύθην ἀπὸ τὴν συναναστροφὴν του, καὶ εὐλογῶ τὸν οὐρανὸν διότι ἐδόθη τὴν εὐγενῆ ταύτην καὶ γενναίαν φύσιν, ἥτις ἀπέθνησκε χαίρουσα ὅτι ἤρε ἓνα Γάλλον ὡς ἐκτελεστὴν τῆς διαθήκης. »

Ὁ Ὑποκόμης, Βασιλεῖ.

Ἄμα ἡ Μαθουρίνη ἐταλείωσε τὴν ἐπιστολήν ταύτην. ἡ Σουλβία ὕψωσε τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐξεβαλλε ἀγρίους ὀλολυγμούς. Αἱ περσεῖαι τῆς ἐπληρωθῆσαν δακρύων, τὸ στήθος τῆς ἐξηγνώθη ὡς ἂν νὰ ἐκτραγῇ τῆς λύπης, καὶ ἐπεσαν ἀσθμαίνουσα εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς ἀναγνωστρίδας.

Πάρματα ἡ Μαθουρίνη τὴν ἔθεσεν εἰς τὴν κλίνην· ἐξεβαλλε τὴν ἐσθῆτά της, ἔσυρε τὴν κλινισκάπην, ἐναπέθεσε τὴν ἀγγελικὴν τῆς κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου καὶ τὴν ἄρρε νὰ κοιμηθῇ.

Ὅτε δὲ ὁ ὕπνος τῆς ἤρχισεν, ἡ οἰκονόμος, ἤνοιξε τοὺς σῦρτας τῆς σκευοθήκης, καὶ παρετήρησεν ὅ,τι περιεῖχεν, μὲ τὴν ἰδιάζουσαν εἰς τοὺς ἐμπόρους προσοχήν. Φεῦ! ἡ ἀπαριθμησις δὲν διήρκεσε πολὺ, ἐπειδὴ εὐτελῇ τινα ῥάκη μόνον ὑπῆρχον ἐν ταύτῃ.

« Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπε μεγαλοφώνως ἡ οἰκονόμος, ποῖος ἐπίστευε νὰ καταντήσῃ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν, ὁκτῶ μόνον ἡμέρας δύναται τις νὰ ἦναι ἐλεήμων, ἔστω καὶ δέκα, ἀλλὰ τοῦτο δὲν δύναται νὰ διαρκέσῃ πλεῖστον. Ὁ κόσμος ἅπας δὲν ἔχει τοὺς τρόπους νὰ ἦναι ἐνάρτετος, πρέπει νὰ κερδηζῶ τὸν ἄρτον μου, ἐδῶ λοιπὸν δὲν ἔχω τί νὰ πράξω. »

Καὶ ἀνεζήτει πανταχοῦ ὡς ὁ λύκος τὴν λέαν του.

« Στάσου, τί εἶναι τοῦτο, ἐν τραγοῦδι; Ὁ Σπιν. Ὁ ἤρ! ἄ! ἐξεύρω τὸ τραγοῦδι τοῦ μακαρίτου!

Προφέρουσα τὰς λέξεις ταύτας, ἡ Μαθουρίνη παρετήρει ἀπάσας τὰς γωνίας, ὅπως βεβαιωθῇ ὅτι τίποτε δὲν διέφυγε τὸν ἀνήσυχον ὀφθαλμὸν τῆς.

TOM. Ε'. (Φυλλάδιον 119.)

« Μὰ τὴν πίστιν μου, ἐξηκολούθησε θέτουσα κατὰ μέρος ἅπαντα ταῦτα, μόλις εἴκοσι καὶ πέντε φράγκων θὰ θυνηθῶ νὰ τὰ πωλήσω, μετὰ ταῦτα πρέπει νὰ φεῖγωμεν. Καὶ τὸ χειρότερον, καὶ τὰ πνεύματα τῆς ἐστίας, καθὼς αὐτὴ τὰ ὀνομάζει, θὰ μᾶς ἀφήσουν νὰ ἀποθάνωμεν τῆς πείνης. Ἐχ! ἔχ! ἀκούεις! ἓνας ἄνθρωπος τόσον πεπαιδευμένον νὰ λέγῃ ὅτι ὑπάρχουν ὄντα, ὡς πατὴρ ἢ μήτηρ, εἰς τὴν ἐστίαν. Ἀλλὰ μὲ εἶναι τὸ αὐτὸ, θὰ τῆς χορηγήσω καὶ αὖριον ἀκόμη τὰ πρὸς τροφήν ἀναγκαῖα, θὰ τῆς ἀφήσω πέντε σολδία, καὶ ἔπειτα δούλη σας ταπεινὴ, ὁ καθεὶς δι' ἑαυτόν. »

Ἀφοῦ τοιοιτοτρόπως ἔκαμε τὴν ἐξομολόγησίν της, ἡ Μαθουρίνη εἰσέβη εἰς μίαν δέσμη τὰ ῥάκη, ἅτινα ἐν τῷ σκευοφυλακίῳ περιεῖχοντο, ἔπειτα ἐξῆλθε λαμβάνουσα φροντίδα ἐπιμελῶς νὰ κλείσῃ τὴν θύραν.

Ἡ Σουλβία κοιμωμένη εὐρίσκετο μόνῃ! Μόνῃ; ἔρχε· ὅχι· ἐπειδὴ δὲν τὴν ἡγάπων ἐγὼ ὅπως ἀγαπᾷ τις συγχρόνως ἀδελφὴν καὶ ἐρωμένην;

Ἄθωα κόρη! μέλλεις λοιπὸν νὰ ἐγκαταλειφθῇς ὑφ' ὧλων, πρὸ πάντων ἀπ' αὐτὴν τὴν γραίαν, ἧς τὸ συμφέρον κατασκληρύνει τὴν καρδίαν. Μάλλεις νὰ ἀποθάνῃς, λεία τῆς μερίμνης. ὦ! τοῦτο δὲν πρέπει νὰ γίνη. Καὶ καταλαμβάνεις, Φλαβία, ἐθυσίαζον τὴν ζωὴν μου διὰ νὰ ἀνακτήσω μόνον τὴν ἰδικήν της.

Ἀλλὰ πῶς νὰ κάμω νὰ μὴ προσβάλλω τὴν λεπτὴν ταύτην αἴσθησιν, τὸ ἐπιδεκτικὸν τοῦτο πνεῦμα; Ἡ ἔφεσις τοῦ νὰ τὴν βοηθήσω μοι ἐχορήγησε τὸ μέσον.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς ἔφθιρα ἐν τῇ ἐστίᾳ μου μίαν γωνίαν, ἐν ᾗ ἐστηρίζετο ἡ πυρεστιά . . . Μὰ τὴν χεῖρα δὲ ἐβεβαιώθην ὅτι ἡδυνάμην νὰ ᾠθήσω τοὺς δακτύλους μου εἰς τὴν γείτονα ἐστίαν.

Ἐλαβον πάραυτα τὸν ὅσον χρυσὸς μοι εὐρίσκετο εἰς τὸ θυλάκιόν μου, λείψανον μνησίου πόρου τοῦ πατρὸς μου, καὶ, χωρὶς νὰ μὲ ἰδοῦν, τὸν ἔρριψα ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐδεσμένης ἐστίας.

Τὴν ἐπαύριον περὶ τὴν ἕκτην ὥραν ὅτε ἡ Σουλβία ἀκόμη ἐκοιμάτο, διὰ τελευταίαν φορὰν εἰσῆλθεν ἡ Μαθουρίνη εἰς τὸν παρθενικὸν θάλαμον. « Ἄς ἴδωμεν, εἶπαν ἡ Μαθουρίνη, ἄς ἀνάψωμεν τὴν φωτίαν της. Ποῖος θὰ τῇ τὴν ἐτοιμάσῃ αὖριον; »

Ἀλλ' ἀθροίζουσα τὰ λείψανα τῶν ξύλων τῆς προτερίας, ἀφῆκε φωνὴν ἐκπληξείας.

— Ἐν λουδοβίκειον, ἀνέκραξεν· ἐν χρυσοῦν λουδοβίκειον! καὶ ἤρχισε νὰ τὸ τριβῇ. Αὐτὰ εἶναι μαγεία, ἰψθύριζε μετὰ τῶν ὁδόντων της, ἐπειδὴ οὔτε κηλὶς της μικρὰ ὑπάρχει λάμπει ὡς νὰ ἐξῆλθε διὰ πρώτην φορὰν ἀπὸ τὰ ἐργοστάσια τῆς Τραπεζῆς. Ἡ μήπως τὰ πνεύματα τῆς ἐστίας κατασκευάζουν νομίσματα καὶ βοηθοῦν διὰ τούτων τοὺς λατρευτάς των; »

Καὶ ἐκωδόνισε τὸ χρυσίον, ὅπως βεβαιωθῇ ὅτι εἶσαν κάμποσα, τὸ λουδοβίκειον ἔρριψε τὸν μεταλλικὸν ἐκείνον καὶ καθαρὸν ἤχον, τὸν θηλοῦντα τὸν καθαρὸν χρυσόν.

Εἰς τὸν χρότον τοῦτον, ἡ Σουλβία, ἥτις εἶχεν ἐγερθῇ, ἠρώτησε;

« Τί τρέχει, καλὴ Μαθουρίνη; — Τίποτε, κυρία. εἶμαι ἐγὼ, τοκτοποιοῦσα τὸν θάλαμον. — Ἐπώλησας τὰ ῥάκη μου; — Ναί, κυρία. — Καὶ τί μᾶς παρῆξεν; — Εἴκοσι καὶ δύο φράγκα, κυρία. — Λάβε ἐξ αὐτῶν εἰς ἀμοιβὴν τῶν καλῶν σου περιποιήσεων. Τὸ δὲ

ἐπιλοιπον ὡς τὸ ἐκτείνωμεν ὅσον δυνηθῶμεν, μετὰ ταῦτα δὲ ὁ Θεὸς θὰ πράξῃ ὅ,τι βουληθῇ — Μὴ ἀνασχηθεὶς θὰ κάμνω τὴν δουλείαν μου, χωρὶς νὰ ἐγγίζω τὴν μικράν σου ποσότητα.

Καὶ ἡ Μαθουρίνη ἀπέθεσεν ἐπὶ τῷ καλύμματι τῆς ἐστίας τὴν εἰσπραξίν τῆς πωλήσεως. Ἄλλ' ἐφύλαξε δι' ἑαυτὴν τὸ ὑπερφυτικὸν λουδοβίκειον.

Ἄμα ἐπελθούσης τῆς νυκτός ἔγραφα δι' ἐρυθροῦς μελάνης τὰς ἀκολούθους λέξεις:

« Οἱ μυστικοὶ σκοποὶ τῶν κρυπτῶν πνευμάτων ὧς φελοῦνται· μεγάλως παρὰ σοῦ. Πρέπει, ἐπὶ ποιῇ μεγάλων συμφορῶν, νὰ βάλῃς εἰς πρᾶξιν τὰ δυο ἄ· ξιώματα· ἐχμύθια καὶ τιμότης, πᾶν ὅ,τι ἡ ἐστία σὲ δώσει· πρέπει νὰ ἐξοδεύεται εἰς τὴν εὐζωίαν τῆς κυρίας σου. Πρὸς δὲ, πρέπει νὰ τῆς ἀφήσῃς νὰ ἄ· γνοῇ ὅ,τι δι' αὐτὴν τὰ πνεύματα τῆς ἐστίας πράτ· τουν. Τοιαύτη εἶναι ἡ θέλησίς μας.

« Δυστυχία δὲ εἰς τοὺς τολμήσαντας νὰ ἀθετήσωσι τὰς διαταγὰς μας. Τὸ πνεῦμα τῆς ἐστίας γίνεται ἐμπρηστήριος πυρὰ, ἡ δὲ λάμψις τῆς φλογὸς κατα· στρεπτική. Τὸν θάνατον δὲ ἀφίνει ὅθεν διαβαίνει. »

Ἡ ἐπιστολὴ αὕτη ἐγράφη ἐπὶ μεμβράνης, ἀποσπασθείσης ἀπὸ ἀρχαίων τι δίπλωμα τοῦ XIII. Λουδοβίκου. Εὐτυχῶς οἱ ἐρυθροὶ χαρακτῆρες ἀρκετὰ ἐμμοῦντο τοὺς τῆς Σολωμονικῆς. Ἄμα ἐκ νέου ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ἐσήκωσα τὴν πέτραν τῆς καμίνου μου, καὶ τὴν ὥθησα ἐν τῷ μέσῳ τῶν ψυχρῶν σπηγῶν.

Αὕτη μου ἡ ἀπάτη ἐπέτυχεν ἐξαίσιον. Ἡ Μαθουρίνη εὔρε τὴν ἐπιστολὴν ἀρκετὰ πρῶτον, καὶ ποτὲ δὲν εἶδα κωμικώτερον τρόπον. Ἡ γυνὴ αὕτη, χθὲς ἀκόμη σκεπτική, ἐπίστευε τώρα ὅχι μόνον τὸν Θεόν, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν διάβολον. Ἡ ἰδέα ὅτι γείτων τις ἐπρατ· τεν ἐλα ταῦτα δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τῆς ἐπέλθῃ.

« Κόρις ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶπεν, ἰδοὺ τῶντι ἐν πνεύμα· ὅπερ ὅχι μόνον καθεύδει, ἀλλὰ καὶ ἀκούει, καὶ ἐμβατεύει εἰς τοὺς διαλογισμούς μου. Μολοντοῦτο εἶναι τὸ αὐτὸ, ἀφοῦ εἶναι συγχωρημένον εἰς τὸ ἀργύριον τοῦτο νὰ πληρῶνῃ τοὺς μισθοὺς μου. »

Καὶ, ἐνδυναμωθείσα ἀπὸ τὴν ἀπόφασιν ταύτην τὴν τόσον συμφωνοῦσαν μὲ τὰ καθήκοντα ἄντα, τῇ ἀνετέ· θησαν, ἡ Μαθουρίνη ἐξηκολούθησε ἀφόβως τὴν ἐργα· σίαν τῆς.

Ἐκτοτε, Φλαβία, ἡ Σουλβία εἶχε τοῦλάχιστον τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐπιτήδεια. Ἀφ'ωνος θεατῆς, εἵξευρα ὅσον οὐδεὶς, πότε ὁ προὔπολογισμὸς συνεπληροῦτο, καὶ ἔ· τρεχον διὰ νὰ τὸν ἀνανεώσω.

Δύο μῆνας, μετὰ τὸν Δεκέμβριον δηλαδὴ καὶ Ἰαν· νουάριον, ἡ μήτηρ μου μὲ παρεχώρησε τὴν κατάστασιν τῆς συγκειμένην ἐκ δέκα περίπου χιλιάδων φράγ· κων. Εἶδα τέλος εὐτυχὴ ἐκείνην ὡς ἐκ τῆς κληρονο· μίας ταύτης, διότι ἡδυάμην νὰ τὴν βοηθῶ εὐτυ· χέστερον.

(ἀκολουθεῖ.)

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ.

ΑΙ ΔΥΟ ΑΝΤΙΖΗΛΟΙ.

A.

Λάμψις μυστηριώδης.

Ἐσήμαινεν ἡ τρίτη ὥρα τῆς νυκτός τῆς παραμο· νῆς τοῦ Ἀγίου Κλήμεντος, ἐν ἔτει 1407.

Ἡ φωτὴ τοῦ νυκτοφύλακος ἐβυθίζετο κατ' ἐλίγουν εἰς τὴν ἀπόστασιν.

Ἡσυχία ἐπεκράτει πανταχοῦ.

Ὁ ναὸς τῆς Θεοτόκου, μητροπόλεως τῶν Πα· ρισίων, ἐσκιαγραφεῖτο μεγαλοπρεπῶς ἐν τῇ σκοτ· α·.

Ἡ πόλις ἅπασα ἐκοιμάτο.

Καὶ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχῃ ἄλλως. Τὸ ἀ· νακλητήριον (couver-feu) κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκεί· νην, ἐσήμαινεν τὴν ὁγδόην ὥραν. Οὕτω δὲ, ἐὰν δὲν προσεκάλει τοὺς κατοίκους εἰς τὸν ὕπνον, ἀλλὰ τοὺς ἠνάγκαζε τοῦλάχιστον νὰ ἡσυχάζωσι, καὶ αἱ κραυγαί, οἱ θύμβοι, τὰ ἄεμματα ἐπαυον πάραυτα, καὶ πᾶν φῶς ἐσβύνατο.

Οὕτω καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην σκότος ἦτο γενικόν.

Ναί, ἀλλ' ὡς εἰς τὸν σκοτεινότερον οὐρανὸν τὸ ἐ· ξηκημένον ὁμα διαερᾷ πάντοτε ἐν ἄστρον, οὕτω καὶ ἡδὴ ὁ παρατηρητὴς ἠδύνατο νὰ ἰδῇ ἐν τῷ μέ· σω τῆς ἀφεγγεῦς ταύτης νυκτός, ἐν φῶς, ἡ μάλλον μίαν λάμψιν ἀμυδρὰν καὶ παλλομένην.

Ἦδη πολλοὶ τῶν ἀσίων, γείτονες τοῦ κτηρίου, ὅ· που ὁ γηῆρος οὗτος ἀσὴρ ὑπέλαμπε τότε, ἐζήτουν νὰ μάθωσι, τίς ἦν ὁ τολμηρὸς, ὅστις ἠθέλει οὕτω τὰς διαταγὰς τοῦ βασιλέως. . . .

Ἡ λάμψις αὕτη προήρχετο ἐκ τινος λαμπάδος, καίουσης εἰς δωμάτιον καλῶς κεκλεισμένον παν· ταχόθεν.

Εἶκασαν λοιπὸν πάντες ἐκ τούτου, ὅτι ἀσθεῆς τις ἔπνεε τὰ λείσθια, καὶ οἱ ἀστοὶ ἀποσυρόμενοι εἰς τὰς οἰκίας των ἔλεγον πρὶν εὐνασθῶσι προσευχὴν ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ψυχροβόραγοντος.

Ἡ εἰκασία των ἦτον ὀρθή.

Ἡ λαμπὰς ἡ καίουσα ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ ἐφώ· τιζε τὰς γυναῖκας, αἵτινες ἐφύλαττον τὴν βασιλίσ· σαν Ἰσαβέλλαν τῆς Βυαρρίας, σύζυγον τοῦ ἀτυχοῦς Καρόλου ς'.

Ἡ βασίλισσα εἶκε τὴν προτετραίαν τέκνον ἀπο· θαμμένον, εἰς τὸ μέγαρον Βαρβέτου. Τὴν ὥραν δὲ, καθ' ἣν ἄρχεται ἡ παροῦσα διήγησίς μας, ἡ Ἰσα· βέλλα ἦτο κεκλεισμένη ἐπὶ μεγάλης τινὸς δρυϊνῆς κλί· νης, ἀξιοσημειώτου εἰς ἐποχὴν πολυτελείας. Παρ· αὕτη εὐρίσκετο μόνῃ ἡ Βιθίλδη, ἡ εὐνοουμένη τῆς θαλαμηπόλεως.

Πρὸ μιᾶς σχεδὸν ὥρας ἡ θυγάτηρ τοῦ Ἰγγολ· στάδου εἶχεν ἀπολύσει τὰς γυναῖκας τῆς, καὶ ἔμεινεν εἰς τοσοῦτον ἀπόλυτον ἡσυχίαν, ὥστε οὐδὲ λόγον ἀπείνετο πρὸς τὴν θαλαμηπόλεον τῆς.